

Claudia Carroll

JE STAAT IN MIJN STERREN

the house of books

Oorspronkelijke titel

Personally I Blame My Fairy Godmother

Uitgave

AVON, a division of HarperCollins *Publishers*, Londen

Copyright © 2010 by Claudia Carroll

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2011 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Yvonne de Swart

Omslagontwerp

marliesvisser.nl

Omslagillustratie

Getty Images

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3235 3

D/2011/8899/127

NUR 302

www.thehouseofbooks.com

www.claudiacarroll.net

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Er was eens een meisje wier liefste sprookjesfiguur Assepoester was. Ze voelde zich erg met haar heldin verbonden, want ze hadden veel gemeen. Net zoals bij Assepoester stierf haar moeder toen ze drie jaar was en bleef ze alleen met haar vader achter. Ze kon zich er weinig van herinneren, maar merkte dat iedereen – burens, verre familieleden die ze nog nooit had ontmoet en daarna ook nooit meer zou zien – plotseling vreselijk aardig tegen haar was. Ze hadden het thuis niet breed en haar vader moest hard ploeteren om de kost te verdienen. Maar hoe druk hij het ook had, altijd haastte hij zich van zijn werk naar huis, zodat er tijd was om zijn kleine prinses haar lievelingssprookje voor te lezen.

En dus groeide dit kind, haar naam was trouwens Jessie, al dromend op. Maar ze droomde nooit over petemoeien of pompoenen die op wonderbaarlijke wijze veranderden in glazen koetsen die voortgetrokken werden door muizen. Dat vond ze eerlijk gezegd allemaal een beetje gek en over-

dreven. Nee, wat Jessie het mooiste van het Assepoester-verhaal vond, was de slotzin: ‘En ze leefden nog lang en gelukkig.’ Omdat ze dat het allerliefst wilde. Lang en gelukkig leven in een gigantisch kasteel ergens heel ver weg, waar haar vader nooit meer zo hard hoefde te werken of geldzorgen had. Ergens waar ze hem als avondeten iets anders kon voorschotelen dan die eeuwige macaroni in tomatensaus op brood, wat zo’n beetje het enige was wat ze kon klaarmaken. Ergens heel ver weg van het armzalige huurhuis waarin ze woonden, ergens waar ze zich met Kerstmis een mooi versierde kerstboom en cadeautjes zouden kunnen veroorloven en waar ze misschien zelfs op vakantie naar zee konden, net zoals de andere meisjes in haar klas. En vooral ergens waar ze zich geen zorgen meer hoefde te maken over haar vader. Ergens waar hij gelukkig zou zijn, zo gelukkig dat ze nooit meer zijn gedempte gesnik door de flinterdunne muur hoefde te horen als hij ’s nachts in zijn slaapkamer zachtjes huilde en dacht dat zij sliep.

Maar toen ze tien werd, gebeurde er iets wat Jessies wereldje op z’n kop zette. Iets waardoor ze zich meer dan ooit Assepoester voelde. Ze had altijd al gepopeld om de wijde wereld in te trekken en haar dromen te verwezenlijken, en nu kon ze werkelijk niet meer wachten. Maar alle kansen in de loterij van het leven leken tegen haar te zijn. Want hoe kon een meisje uit een achterbuurt ooit op een rijk en beschermd leven hopen? Ze was niet slim of scherpzinnig genoeg om een succesvolle arts of rijke advocaat te worden, gesteld dat ze de studiekosten had kunnen betalen. Maar toen wist Jessie opeens hoe ze het deurtje kon openen dat haar naar het magische wonderland kon leiden.

Roem, besloot ze, zou haar sleutel zijn. Haar ontsnapping.

Beroemd worden. Want het kon niemand iets schelen waar sterren vandaan kwamen of hoe arm ze in hun jeugd waren geweest, toch? Ze zou keihard werken, haar verleden van zich afschudden, zich opwerken en een levend succesverhaal worden, met alle glitter en glamour die daarbij hoorde, net als de presentatoren op tv die ze zo bewonderde. En hun werk leek zo ontzettend makkelijk. In een microfoon kletsen. Mensen vragen stellen, knikken en luisteren. Dat kon toch iedere idioot! En als er iets was waar Jessie goed in was, was het wel vragen stellen en luisteren. Het zou een makkie zijn. Ze zou het slapend kunnen. Ze zou een vermogen verdienen, mooie spullen kopen, overal herkend worden en, het belangrijkste van alles, flink ver weggaan en goed voor haar vader zorgen in een huis dat zo groot was dat je er een vredesconferentie zou kunnen organiseren.

En als ze toevallig ook nog de prins van haar dromen tegen het lijf zou lopen, dan jippie...

Negentien jaar later

Een

‘Er was eens een beeldschone, moderne prinses met een leven zo volmaakt dat het wel een droom leek. Hier woont ze, in haar eigen fantastische palazzo met de prins van haar dromen, de succesvolle ondernemer Sam Hughes. Ik heb het natuurlijk over de populairste tv-ster van het land, de vrouw die mij vandaag in haar adembenemende huis heeft uitgenodigd, de enige echte Jessie Woods!’

‘En... CUT!’

O god, ik wist dat dit een slecht idee was. Die laatste zinnen kloppen van geen kanten. Om te beginnen is mijn huis absoluut géén palazzo, zo noemen alleen opdringerige makelaars het omdat er toevallig veel roze marmer in zit. Dat ziet er op foto’s geweldig uit, maar geloof me, het is alsof je op een overdekte ijsbaan in de winter woont. Een ijsbaan of een mausoleum. Bovendien is het niet van mij, ik huur het van een stel dat een paar jaar naar het buitenland is. Als het echt van mij was, zou ik nog eens goed over al dat roze na-

denken; vanuit bepaalde hoeken is het net babykots. O ja, en ik woon ook helemaal niet met Sam samen, in elk geval niet officieel. Hij heeft zijn eigen huis op het platteland omdat, let op, hij het hier te klein vindt voor twee mensen. Zijn huis heeft tussen haakjes zo ongeveer de afmetingen van Versailles.

‘Jessie, wat vind je ervan als we je hier bij de vleugel filmen?’ kwinkeleert Katie, de interviewer, vanaf de andere kant van de kamer. Ik zit op een barkruk waar ik make-up opgesmeerd krijg en ben absoluut nog niet klaar voor de camera. Maar even voor de goede orde: Katie is geweldig; jong, zelfbruinende-spray-bruin, mager, ambitieus en vooral in haar element als ze voor de camera staat. Net als ik op haar leeftijd. Geef haar twee jaar en ze doet misschien hetzelfde werk als ik. Ze is levenslustig en energiek en met een microfoon in haar hand praat ze op precies hetzelfde toontje als een stewardess. Werkelijk, ze zou zo een veiligheidsdemonstratie kunnen geven. Bovendien eindigt ze, net als de meeste tv-presentatoren, elke zin met een uitroepteken en gebruikt ze constant het woord ‘geweldig’.

‘Ooo, Jessie, ik heb een geweldig idee. Misschien kunnen we je filmen terwijl je iets op de piano speelt. Dat zou leuk zijn, toch?’

Ze kijkt me stralend aan, met zo’n opgewekte, hoopvolle blik dat ik niet het lef heb om te zeggen dat ik nauwelijks de vlooiënmars kan spelen. De vleugel staat er eigenlijk alleen voor de show, zoals zoveel in dit huis. Ik bedoel, wanneer wordt er nog op zo’n ding gespeeld behalve tijdens concerten in Carnegie Hall?

‘O, nee, stop, wacht even... Ik heb nog een veel geweldiger idee.’ Gelukkig is Katie van gedachten veranderd, maar

ze klinkt op de een of andere manier nog steeds als een stewardess die je vriendelijk verzoekt het tafeltje voor je in te klappen omdat we over een kwartiertje zullen landen. ‘Wat dacht je ervan als jij náást de vleugel staat en vertelt over al die prachtige foto’s die erop staan? Ja? Zou dat niet ehhhhh... wat is het goeie woord, geweldig zijn?’

‘Ja, Katie. Dat zou... geweldig zijn.’

Wat ben ik toch een sukkel. Wanneer leer ik nu eens dat het een waardeloos idee is om een filmcrew te ontvangen die een huiselijk dagje-uit-het-leven-van wil filmen als ik a) een kater vanjewelste heb, b) vanwege punt a) precies zeventien minuten geslapen heb, c) me met de grootste moeite net op tijd mijn bed uit kon hijsen om de woonkamer op te ruimen voordat die lui arriveerden, zodat ik als ze een andere kamer in willen behoorlijk de sigaar ben. In dit huis is de wet van troepverplaatsing van kracht; ik heb de ene kamer nog niet opgeruimd of ergens anders verschijnt een overeenkomstige hoeveelheid troep. En omdat de wc beneden al ongeveer drie weken verstopt zit, stinkt het hele huis als Calcutta bij laagwater en ik heb geen geld voor de loodgieter. Tja, loodgieters. Gods manier om je duidelijk te maken dat je te weinig verdient. Maar het toppunt van alle ellende is punt d), dat dit huis een maandelijks nachtmerrie aan het worden is: mijn Visa-rekening is zojuist in een zorgwekkend dikke envelop met de post gekomen. Hij ligt op de schouw en kijkt me verwijtend aan, alsof hij me uitdaagt hem open te maken.

Op punt d) kom ik later terug. Wat me op dit moment het meest zorgen baart, is dat het voor die arme visagiste een hele toer is om de paarse wallen onder mijn dikke, opgezette, bloeddoorlopen ogen te camoufleren en me enigszins

toonbaar te maken. Ik word namelijk geacht er voor deze shoot stralend, gezond en schitterend uit te zien, niet bleek en afgepeigerd, met een tong als een tapijttegel en een hoofd waarin een betonmolen draait.

Dan nog een verschrikkelijke gedachte: als mijn agent zou zien in wat voor belabberde staat ik momenteel verkeer, zou hij me onmiddellijk laten afschieten. Eigenlijk was het zijn idee dat ik mee zou werken aan deze krankzinnige *Een dag uit het leven van*-documentaire, omdat dit seizoen van de tv-show die ik presenteer bijna afgelopen is. Dat betekent dat mijn contract verlengd moet worden, en daarom vindt hij het tijd om ‘me vaak met mijn hoofd op tv te laten verschijnen en dan komt de rest vanzelf’.

De show die ik doe, *Jessie Would*, is een lichtvoetig, gezellig, gezinsvriendelijk programma vroeg in de avond, waarin mensen absurde, onzinnige opdrachten sms'en, die ik dan allemaal moet uitvoeren. Ja, allemaal; de leuke, de vervelende en de ronduit obscene. Mijn werk is dus eigenlijk gewoon gebakken lucht en zoals voornoemde agent mij voortdurend in herinnering roept, is het gezien de huidige economie niet handig om uit gebakken lucht te bestaan. Zeker niet als je tot over je oren in de schulden zit omdat je wanhopig probeert gelijke tred te houden met de leefstijl van vrienden die hoe dan ook willen feesten alsof het de laatste dagen van de wereld zijn.

‘Laat geworden gisteravond, Jessie?’ fluistert de knappe visagiste meelevend, terwijl ze haar mascaraborsteltje net zo vaardig hanteert als een chirurg zijn scalpel. Ik knik schuld-bewust. Terwijl het niet eens mijn schuld was. Als het aan mij lag, had ik namelijk al om halftien met een beker warme melk en twee schijfjes komkommer op mijn ogen in bed

gelegen. Echt. Maar Sam, mijn lover, kreeg een lastminute-uitnodiging voor een feest van een vriend/concurrent uit de zakenwereld waar we per se heen moesten. Het is een lang verhaal, maar het komt erop neer dat Sam er lucht van had gekregen dat er binnenkort een plaats vrijkomt als jurylid in zo'n tv-programma waarin ondernemers ideeën mogen voorleggen aan een stel superkritische experts. Die experts branden deze ideeën – sommige lumineus, andere waarde-loos – dan af of stelen ze en doen dan net alsof ze ze zelf verzonnen hebben. Sorry, ik bedoel natuurlijk dat ze in die interessante commerciële mogelijkheden gaan investeren, ahum. Hoe dan ook, de man van het feest is geregeld jurylid in dat programma, en Sam dacht dat het feest een ideale gelegenheid voor hem zou zijn om te netwerken en in een vroeg stadium zijn plekje veilig te stellen, om het zo maar te zeggen. Hij zou ook echt geschikt zijn voor die show, en dat zeg ik niet alleen omdat ik hem aanbid. Sam is jong, charmant, succesvol, heeft bij zo ongeveer alle bedrijven die je maar kunt bedenken een vinger in de pap en hij gelooft er heilig in dat goed zakendoen een sjamanistische gave is die maar weinigen is gegeven. En omdat hij een gerenommeerd econoom is en zo nu en dan columns schrijft voor *The Times* is hij vaak op tv. Eén commentator heeft hem zelfs tot een soort vertegenwoordiger van de financiële wereld gebombardeerd en omschreven als 'iemand die de kunst verstaat economie voor de gewone man toegankelijk te maken'. Blablabla. Bij vrijwel elke rentestijging of failliete bank haalt een actualiteitenrubriek van Channel Six Sam van stal om de betreffende crisis scherp en helder te commentariëren. Het helpt natuurlijk dat hij er waanzinnig goed uitziet: gladgeschoren, strak in het pak en tv-vrien-

delijk. Op een Darcy-achtige manier. Typisch een lange, donkere, knappe man, een soort Kennedy-telg, inclusief het dikke, weerbarstige haar, de grote tanden en de gebruinde huid. Het type man waar ook homoseksuelen op vallen. Hij werkt ongelooflijk hard, runt ongeveer twintig verschillende zakelijke projecten tegelijk en heeft al bijna vijf jaar niet meer geslapen. O ja, in zijn vrije tijd heeft hij ook nog een autobiografie geschreven die binnenkort uitgegeven wordt met de titel, ik zweer dat ik dit níét verzin: *Als business de nieuwe rock-'n-roll is, ben ik Elvis Presley*.

Vraag me niet waarom hij die tv-schnabbel zo vreselijk graag wil, hoewel hij bij wijze van grap vaak zegt dat je door op tv te zijn dichterbij God komt. Ik denk dat het voor zo'n streber als Sam gewoon een logische volgende stap op de ladder is, de diamant in de kroon. Hem en zijn type A-persoonlijkheid kennende, zal hij zodra hij heeft wat hij wil, een volgend doel najagen. Iets in de politiek mischien. Hij is zo'n man die alles klaarspeelt en het zou me niet verbazen als hij over een paar jaar het land regeert. Maar op dit moment is zijn enige doel jurylid te worden van die investeerdersshow voor beginnende ondernemers en ik weet zeker dat hij niet zal rusten voor het hem gelukt is.

Ik zou het wel de hele dag over Sam kunnen hebben, maar dat doe ik niet. Het volstaat te zeggen dat ik, gezien onze status als 'superstel' (een term uit de tabloids, niet van mijzelf) met hem meeding naar dat feestje met de bedoeling één drankje te drinken, maar om de een of andere reden was het vijf uur 's ochtends toen we naar buiten strompelden...

Mensen denken vaak dat Sam en ik er een levensstijl op na houden vol glamour, rode lopers en party's, maar grappig genoeg beseffen zij niet dat het voor ons gewoon werk

is. Echt. Ons leven lijkt misschien één lang vrij weekend, maar geloof me, het is slopend. Bovendien kost het me een fortuin.

‘Hou eens op met naar de schouw te staren. Naar mij kijken, Jessie,’ fluistert de knappe visagiste terwijl ze speels concealer onder mijn ogen klopt, die ik trouwens nog steeds niet goed kan openhouden.

‘Oeps, sorry,’ mompel ik.

Shit. Ze heeft gezien dat ik naar de Visa-rekening zat te staren. Die, nu ik er goed over nadenk, deze maand misschien best wel eens meevalt, zo probeer ik mezelf wanhopig voor te houden. Ik heb namelijk echt mijn best gedaan braaf te zijn, te bezuinigen en niet meer uit te geven dan ik heb, zoals mijn accountant het verwoordde tijdens een behoorlijk grimmig telefoongesprek. Dat gesprek ban ik eerlijk gezegd liever uit mijn gedachten, omdat ze ontdekt had dat de rente voor mijn creditcard nog meer was dan de helft van de huur van mijn huis. En dat is alleen nog de creditcard waar zij van weet. Ik heb er namelijk nog een, een geheime, die ook zijn limiet heeft bereikt, maar dat durf ik niet op te biechten uit angst dat ze dan een beroerte krijgt.

‘Je begrijpt het niet,’ verdedigde ik mezelf vol vuur. ‘Iedereen die in de openbaarheid leeft en werkt heeft allerlei onvermijdelijke dagelijkse uitgaven.’

‘En wat mogen die “onvermijdelijke uitgaven” dan wel zijn?’ vroeg ze beleefd. Het geld dat ik neertelde voor het businessclass-tripje naar New York? De kleren, de föhnbeurten, de manicurebehandelingen en het zakgeld dat ik nodig had voor die trip? Om nog maar te zwijgen van het hotel waar we verbleven, dat ongeveer vijf keer zo duur was als ik me kon veroorloven.

Sams onstuitbare energie en het feit dat ik een gat in mijn hand heb, zijn op dit moment de twee hot items in mijn leven. En ik kan je vertellen: zorgen over schulden in combinatie met een verschrikkelijke kater zijn als een dodelijk vergif. Terwijl de knappe visagiste meer bronzingpoeder op mijn gezicht aanbrengt dan voor alle Girls Aloud samen, maak ik in mijn hoofd snel een paar rekensommetjes.

Goed. Ik ben drie maanden achter met de huur. De laatste keer dat ik niet rood stond kan ik me niet herinneren. Ik weet alleen dat de brieven die ik van mijn bank krijg steeds onaangener van toon worden. Er wordt bedreigd met: ‘centrale schuldsanering’ en ‘u kunt ervan uitgaan dat dit gevolgen zal hebben voor uw kredietwaardigheid gedurende een periode van xxx...’ Brrr.

Maar het ergste komt nog. Iets veel ergers. Tot vorige week was ik de trotse bezitter van een flitsend, pittig BMW Z4-sportwagentje, kersenrood met een citroengele bekleding. Ik weet dat het klinkt als een rolletje Fruittella op wielen, maar geloof me, de kleurencombinatie was verrukkelijk. In elk geval, ik had die auto van een leasebedrijf, waarbij het idee is dat je à la minute in een spiksplinter-nieuwe wagen weg kunt rijden en die dan maandelijks afbetaalt. Een perfecte deal voor iemand als ik: leef nu, betaal later. De pest is dat ik zo achter was met de afbetaling dat ik vorige week midden in de nacht na te veel wijntjes in een of andere kunstgalerie in een taxi kroop en er thuis achter kwam dat mijn auto van de oprit verdwenen was. Gewoon verdwenen. Weg. Ik dacht uiteraard dat hij gestolen was en stond net op het punt de politie te bellen toen ik een brief op de mat zag liggen waarin stond dat hij in beslag genomen was! Ik durfde niemand te vertellen wat er was ge-

beurd en besloot dat de beste vernedering ontwijkende tactiek was om me aan mijn oorspronkelijke ‘gestolen auto’-verhaal te houden. Iedereen zou het gelooft hebben, ware het niet dat Emma Sheridan, mijn beste vriendin en co-presentator van mijn show, een paar dagen later het kantoor kwam binnenstormen en vertelde dat ze op het terrein van Maxwell Motors mijn ‘gestolen’ auto had zien staan met een groot bord TE KOOP erop. Absoluut mijn auto, verzekerde ze me, want hoeveel knalrode Z4’s met citroengele lederen bekleding zijn er op de weg?

Ik was dus betrapt en moest alles bekennen, maar gelukkig is Emma geen showbizzvriendin, ze is een echte vriendin. In al die jaren dat ik haar ken, zijn er twee dingen die ik haar nooit, maar dan ook nooit heb zien doen: roddels doorkleppen en chocola eten. Ze is over haar privéleven zo gesloten als een non met zwiijplicht en toch de enige vrouw die ik ken die er eerlijk voor uitkomt dat ze een botox-behandeling heeft gehad. Toen ik haar over mijn geldzorgen vertelde, bood ze me zelfs een lening aan om me uit de brand te helpen. Dus als nu iemand vraagt wanneer ik een nieuwe auto ga kopen, begint die lieve, loyale Emma te lachen en zegt dat het voor mij net zo goedkoop is om telkens een taxi te nemen.

Terwijl ik als het zo doorgaat voortaan genoodzaakt zal zijn overal te voet heen te gaan. Blootsvoets welteverstaan. In de stromende regen. Met kranten om mijn voeten gebonden en blaffende bloedhonden op m’n hielen. Terwijl ik het weeskinderenlied uit *Annie* zing: ‘t Is een zwaar bestaan’.

Maar het allerergste is, denk ik terwijl er een nieuwe golf angst over me heen spoelt, dat er geen einde aan mijn geld-

zorgen lijkt te komen. Nooit. Sam en ik hebben altijd wel iets in het vooruitzicht: een avondje uit, een weekendje weg of een reisje naar het buitenland. Pasen staat voor de deur en we hebben al een tripje naar Marbella geboekt, waar ik helemaal geen geld voor heb en waar ik ook niet meer onderuit kan.

Echt waar, soms heb ik het gevoel alsof ik als een hamster gevangenzit in een almaar doordraaiende molen die ik voortdurend met mijn bijna leeggeplunderde creditcards probeer bij te houden. Ik weet niet hoe het gekomen is, maar op de een of andere manier ben ik verzeild geraakt in een wereld waarin alles om uiterlijkheden draait, en ik moet wel met geld smijten om me te handhaven tussen al mijn nieuwe, chiquere, rijkere vrienden.

Mijn woning is daar een perfect voorbeeld van. Het deel van mijn hersenen waar de logica zetelt (waar ik eerlijk gezegd niet al te vaak iets van verneem) zegt me dat het volslagen krankzinnig is. Het huis is belachelijk duur en veel te groot voor mij, maar toen het te huur stond... Ik kan het moeilijk onder woorden brengen, maar het was alsof mijn kinderdromen eindelijk verwezenlijkt werden. Ik moest het gewoon hebben, zo eenvoudig was het. Dus nu ben ik een eenzame alleenstaande die een villa met vijf slaapkamers huurt, terwijl ik het me niet eens kan veroorloven de wc beneden te laten ontstoppen. Mijn hemel, in mijn grafsteen kan wel gebeiteld worden: HIER LIGT JESSIE WOODS. ZE HAD EEN BONTJAS MAAR GEEN SLIPJE.

Maar het positieve nieuws is dat ik deze maand heldhaftige pogingen heb gedaan om te bezuinigen. Het staat me nog helder voor de geest dat ik afgelopen weekend Sam probeerde over te halen niet naar Shanahan's on the Green

te gaan, waar de voorafjes zo klein zijn dat zelfs een fruitvliegje om meer zou smeken. In plaats daarvan stelde ik olijk voor thuis te blijven en bood aan te koken. Nou, hij rolde bijna op de grond van het lachen. Twee dagen later liep hij nog te grinniken. Ik ben de slechtste kok ter wereld, mijn littekens van brandwonden zijn er het bewijs van. En om een onverklaarbare reden smaakt mijn eten, wat ik er ook mee doe, altijd naar hout. Naar hout of naar voeten.

Maar ik probeer het in elk geval.

Neem nu bijvoorbeeld dat tripje naar New York vorige maand. Het was niet eens mijn schuld. Althans, niet echt. Je moet weten dat Sam en ik heel goed bevriend zijn met een ander stel, Nathaniel en Eva, oude vrienden van hem, ze kennen elkaar al van school, en we zijn vaak met z'n viertjes. Het zijn schatten van mensen, echt, maar... Het punt is dat ze veel meer geld tot hun beschikking hebben dan ik. Nathaniel is directeur van het recessieproof rundvleesbedrijf van zijn familie en betaalt zichzelf het salaris van een topvoetballer. Hij en Eva zijn al jaren getrouwd en hebben twee perfecte zoontjes, een tweeling, en een heel leger kindermisjes om voor hen te zorgen. Hierdoor heeft Eva alle tijd voor weekendjes weg, liefdadigheidslunches en shopsessies in het buitenland. Zo is ook eigenlijk dat tripje naar New York tot stand gekomen; het was hun trouwdag en niets anders kon hen bekoren dan die peperdure trip naar The Plaza, waar ze getrouwd waren. En natuurlijk waren Sam en ik, hun beste vrienden, uitgenodigd. Nu weet ik dat Sam graag voor me had willen betalen als ik dat gevraagd had, maar hij kent me en weet dat ik dat nooit zou doen; het voelt veel fijner om zelf te betalen. Oké, ik zit dan wel tot over mijn oren in de schulden, maar ik ben wel onafhankelijk.

Er is een gereede kans dat ik failliet ga, maar ik heb mijn trots, wat, zoals mijn lieve overleden vader altijd zei, onbetaalbaar is. Arme lieve papa. Mijn beste vriend ooit. Er gaat geen dag voorbij dat ik niet aan hem denk en ik mis hem zo erg dat het fysiek pijn doet. Maar tegelijkertijd ben ik blij dat hij niet hoeft te zien wat voor totale financiële ramp ik geworden ben. ‘Wie leent, heeft schade of schande,’ zei hij altijd, en elke keer dat ik zijn zachte stem deze wijze woorden in mijn gedachten hoor zeggen, knaagt mijn schuldgevoel aan me tot ik er ziek van ben.

Maar om mezelf even te verdedigen: tijdens het gewraakte verblijf in New York heb ik nog voorgesteld een goedkoper hotel te nemen of met z'n allen een appartement te huren, maar Sam lachte me vierkant uit en omdat ik niet wilde dat ze me een krentenkakker vonden, deed ik wat ik altijd doe. Ik sprak mijn creditcard aan en besloot me later zorgen te maken. Je kunt een Ier immers niet erger beledigen dan de vloek van de gierigheid over hem uit te spreken. Je weet wel, zo iemand die nooit rondjes geeft. Iemand die nooit geld op zak heeft en verwacht dat anderen voor hem betalen. Of, wat helemaal erg is, iemand die het gezelschap van rijke mensen opzoekt en ervan uitgaat dat zij zijn avondjes uit, dure etentjes en weekendjes weg financieren. Corrigeer me als ik het mis heb, maar is dat niet precies de reden waarom creditcards uitgevonden zijn? Om mensen te helpen zoals ik, die problemen hebben met hun... cashflow. Nu ik het allemaal wat beter op een rijtje heb, zal ik, als mijn accountant moeilijk gaat doen over de afrekening van de Visa-kaart van deze maand, haar er even aan herinneren dat ik een baan heb. Een heerlijke, fantastische baan, die ik zo leuk vind dat ik ernaar uitkijk om naar mijn werk te gaan.

Een geweldige, goedbetaalde baan bij de tv. Dat is in deze tijd net zoiets als de heilige graal.

Ik begrijp eigenlijk niet wat het probleem nou precies is. Ik bedoel, het dreigt toch niet acuut mis te gaan of zo?

Ik heb gewoon een andere accountant nodig, dat is alles.